

Arrest

nr. 162 190 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 november 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., U. (R.R.:...) geboren te Savelevskaya op (...)1973

S., M. (R.R.:...) geboren te Katir-Yurt op (...)1978

+kinderen

S., I. geboren te Grozny op (...)2002

S., D. geboren te Grozny op (...)2004

S., D. geboren te Grozny op (...)2007

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., U. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 03.06.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat er geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 03.06.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, doch deze geen bedreiging vormt voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Federatie van).

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt over de situatie in Tsjetsjenië, situatie die geenszins dezelfde is als in Rusland waaromtrent er wel standpunt werd ingenomen, doch standpunt dat niet terzake is gezien de verzoekers afkomstig zijn van Tsjetsjenië.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien het niet volstaat te stellen dat er behandeling is, doch tevens de kwaliteit van de behandeling dient nagegaan te worden. waaromtrent er geen enkele discussie kan bestaan dat deze totaal ondermaat is zowel in Tsjetsjenië als bij uitbreiding in geheel de Russische Federatie, wat ook erkend wordt in de bestreden beslissing.

Dat er abrupt een einde dreigt te komen aan de lopende behandeling en geen enkel concreet behandelingsvoorstel wordt voorgelegd, hetgeen ook niet kan aangezien er geen concreet behandelingsvoorstel kan uitgewerkt worden na de terugkeer in Tjetjenië.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van verzoekers, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van het kind van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat er sprake is van zeer ernstige problemen waarvoor geen kwaliteitsvolle behandeling voorhanden is in Tsjetjenië en zekerlijk al niet toegankelijk is voor verzoekers, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.”

2.2 De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Het onderdeel dat de schending van de rechten van verdediging aanvoert, is onontvankelijk.

Waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoeren, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt opgemerkt dat de medische aanvraag van 26 april 2010 niet werd ingediend in functie van hun kind maar in functie van eerste verzoeker. Het advies van de arts-adviseur van 3 juni 2013 werd dan ook gegeven met betrekking tot de medische aandoeningen van eerste verzoeker en niet van hun kind, zoals ten onrechte wordt beweerd in het verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verschillende medische attesten met betrekking tot de eerste verzoeker hebben overgemaakt aan de verwerende partij die worden besproken in het medisch verslag van de arts-adviseur van de verwerende partij. Dit verslag is aan de bestreden beslissing toegevoegd en de bestreden beslissing steunt op dit verslag. De arts aangesteld door de verwerende partij bespreekt al de bij de aanvraag toegevoegde stukken, wat verzoekers niet betwisten. Evenmin is

betwist dat eerste verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. De arts-adviseur meent dat voor de medische problematiek behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Rusland en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van verzoekers naar de Federatie van Rusland.

Waar verzoekers menen dat ten onrechte geen onderzoek is gebeurd van de situatie in Tsjetsjenië wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in 'het land van herkomst' en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. De Raad merkt verder op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat verzoeker in staat is te reizen, hetgeen niet wordt betwist. Het gegeven dat niet specifiek voor de regio van herkomst van verzoekers werd nagegaan of de vereiste medische zorgen aldaar voorhanden zijn, betekent verder ook niet dat deze medische zorgen aldaar niet voorhanden zijn, doch enkel dat dit niet afzonderlijk werd nagegaan. Verzoekers zelf brengen ook geen enkel stuk aan dat de medische zorgen en medicatie niet in hun regio van herkomst kunnen worden verkregen.

Uit het middel blijkt verder dat verzoekers de verwerende partij verwijten de kwaliteit van de behandeling in Tsjetsjenië niet te hebben nagegaan. Volgens verzoekers volstaat het niet vast te stellen dat er een behandeling mogelijk is. Zij stellen dat er geen discussie kan bestaan dat een behandeling in Tsjetsjenië en in Rusland ondermaats is en dat van de verwerende partij mag verwacht worden dat er een concreet behandelingsvoorstel wordt voorgelegd na terugkeer in Tsjetsjenië.

Dergelijke redenering kan niet gevolgd worden. Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* de arts van de verwerende partij op uitvoerige wijze is ingegaan op alle door de verzoekers verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken, hij gaat de door verzoekers opgegeven bronnen betreffende behandelingen in Rusland na en maakt melding van recentere bronnen betreffende de medicatie, de zorgverstrekking, de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekkingen en de aanwezigheid van ziekenhuizen. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Verzoekers vergenoegen zich er mee te stellen dat de behandeling in het land van herkomst ondermaats is zonder zelfs enige poging te ondernemen dit *in concreto* uit te werken. Dergelijk algemeen betoog vermag de vaststellingen van de arts van de verwerende partij niet te weerleggen. Evenmin tonen verzoekers aan dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou volgen dat een concreter behandelingsvoorstel moet uitgewerkt worden dan *in casu* door de verwerende partij is gedaan. Voorts moet de verwerende partij niet verder onderzoeken wat een abrupt einde van de lopende behandeling met zich zou meebrengen nu verzoekers voldoende tijd hebben (gehad) zich voor te bereiden en contact op te nemen met medische zorgverstrekkers ter plaatse. De arts heeft gemeld dat de ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden, gezien de aard van de medische problematiek, aanbevolen kan worden, maar eerste verzoeker wordt vergezeld van zijn echtgenote.

Tot slot wordt er nog op gewezen dat er geen schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen voorhanden is, ook niet van artikel 3 van het EVRM, wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft en dat, al zou de gezondheidszorg in Tsjetsjenië en/of Rusland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekers in het land van herkomst minder gunstig zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaïd./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40). Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen werd uiteengezet en waaruit blijkt dat de grieven ongegrond zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin tonen verzoekers aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoekers erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat verzoekers menen dat overige beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden laten zij na te verduidelijken dewelke en is dit onderdeel onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat de ingeroepen elementen niet werden weerhouden, doch waarbij er door de adviserend

geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie en er enkel werd gesteld dat behandeling "beschikbaar en toegankelijk" is.

Er werd enkel gesteld dat de medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na (tijdelijke) stopzetting van de lopende behandeling noch na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na stopzetting en/of na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de stopzetting van de behandeling/de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers zou kunnen afwijzen."

2.4 In essentie herhalen verzoekers hun grieven uiteengezet in het eerste middel zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Er dient te worden herhaald dat geen noodzaak bestaat de gevolgen van de stopzetting van de lopende behandeling in België te onderzoeken en dienaangaande te motiveren eens vastgesteld is dat er behandeling en toegankelijkheid bestaat in het land van herkomst, vaststellingen *in casu* grondig onderzocht door de arts van de verwerende partij en niet *in concreto* weerlegd door verzoekers. De grieven zijn dan ook ongegrond en verzoekers tonen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan.

In de mate dat verzoekers menen dat de formele motiveringsplicht is geschonden, merkt de Raad op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die reeel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat verzoeker effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende problematiek primordiaal is om diens leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor personen van Tjetjeense origine zoals verzoekers, geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid.

Verzoekers hebben dienaangaande verschillende rapporten naar vorgebracht die zomaar aan de kant worden geschoven, hoewel er anderzijds wel wordt erkend dat de gezondheidszorg in Rusland niet optimaal is, niet kwaliteitsvol en bovendien er problemen zijn inzake personeel en infrastructuur.

De arts attaché maakt in zijn verslag de opmerking dat de patiënten de nodige medicatie zelf dienen te betalen, aangezien de overheid die niet ten laste neemt.

De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetsjenië en er geenszins in concreto is aangeduid op welke manier het kind van verzoekers na terugkeer onmiddellijke verzorging kan bekomen.

Een verwijzing naar de algemene toestand volstaat geenszins doch er dient in concreto uiteengezet te worden waar verzoeker in Tsjetsjenië terecht kan temeer algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasus geenszins dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische russen.

Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats.

Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen;

Dit heeft tot gevolg dat personen uit de Kaukasus omwille van hun etnische achtergrond zwaar gediscrimineerd worden.

Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van verzoeker zal kunnen behandeld worden in Tsjetsjenië.”

2.6 Verzoekers verwijten de verwerende partij niet aannemelijk te maken dat eerste verzoeker effectief de nodige behandeling zal ontvangen. Met dergelijk algemeen betoog weerleggen verzoekers niet de uitgebreide bevindingen in het medisch verslag van de arts van de verwerende partij die zeer grondig is tewerk gegaan en waaruit blijkt dat de conclusie dat de behandeling van de medische problematiek beschikbaar en toegankelijk is in Rusland, gesteund is op verschillende niet weerlegde bronnen. Een eenvoudige ontkenning hiervan vermag niet deze vaststellingen van de arts van de verwerende partij te weerleggen. In het verslag van de arts van de verwerende partij worden ook de financiële toegankelijkheid en de geografische toegankelijkheid onderzocht. In het advies wordt vermeld dat de staat gratis medicijnen voorziet voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de

behandeling van geestelijke aandoeningen en schizofrenie, zoals *in casu*, is de medicatie gratis. Bovendien leggen verzoekers geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voor en zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat verzoekers geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij er vanuit gaat dat verzoekers zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Voorts maakt het gegeven dat de behandeling en toegankelijkheid in het land van herkomst niet van dezelfde kwaliteit zijn als deze in België niet dat een machtiging tot verblijf moet toegekend worden. Evenmin moet een precies ziekenhuis opgesomd worden waar *in casu* verschillende ziekenhuizen de mogelijkheid van behandeling bieden. Herhaald wordt dat met hun algemeen betoog en kritiek verzoekers nalaten de verschillende gedetailleerde bevindingen van de arts van de verwerende partij tegen te spreken of te weerleggen. De bewering dat er geen enkele garantie bestaat dat de aandoeningen niet kunnen behandeld worden in het land van herkomst is niet meer dan een loutere bewering, door niets onderbouwd. Verzoekers tonen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN